

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 13C/210/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8412207807
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kuruc
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2013:8412207807.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad, samosudcom JUDr. Petrom Kurucom, v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35807598, zast. advokátkou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., IČO: 36864421, Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanej Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Žalobu zamieťa.

Náhradu trov konania účastníkom nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobca žalobami podanými dňa 27.9.2012 na Okresnom súde Kežmarok žiadal, aby súd zaviazal žalovanú k zaplateniu náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy. Konania boli pôvodne vedené pod spisovými značkami 4C/207/2012, 4C/264/2012 a 4C/293/2012. Uznesením č. k. 4C/207/2012-8 zo dňa 9.10.2012 súd spojil vyššie uvedené veci na spoločné konanie.

Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 13NcC/33/2012-12 zo dňa 22.10.2012 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Kežmarok sú vylúčení z prejednávania rozhodovania veci a vec prikázal Okresnému súdu Poprad.

Žalobca v žalobách uviedol, že exekučný súd prijal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a v zákonom ustanovenej dobe. Poukázal na znenie ust. § 44, ods. 2, Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.6.2010 do 31.5.2011, ako aj od 1.6.2011. Uviedol, že povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Žalobca ako exekučné tituly v daných veciach nepredkladal rozhodnutia rozhodcovských komisií, ale rozsudky rozhodcovského súdu a teda exekučný súd mal rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia do 15 dní od doručenia žiadosti. Napriek tomu, že prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, ani si nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, súd rozhodol o žiadosti až po uplynutí zákonnej lehoty. Žalobca viackrát podal žiadosť o informáciu o stave konania a taktiež sťažnosť na prieťahy v konaní. Postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne s ust.

§ 44, ods. 2, Exekučného poriadku. Podľa názoru žalobcu v prejednávaných veciach neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Z tohto dôvodu si uplatňuje jednak náhradu škody, ktorá predstavuje náhradu účelne vynaložených

nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky a tiež náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

V niektorých žalobách žalobca tiež poukázal na nesprávny úradný postup, ktorý je charakterizovaný nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Podľa názoru žalobcu totiž exekučný súd vykonaním postupu podľa ust. § 44, ods. 2, Exekučného poriadku, spôsobom odporujúcim zákonom, t. j. vykonaním procedúry preskúmania bez spojenia zákonných podmienok, keď súd bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej zrealizoval úplný judiciálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu vecí, výberu právnych noriem, aplikácie interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci, čím sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu, v dôsledku čoho došlo k porušeniu zásady legality. Exekučný súd tým, že svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny, a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej zmluvy o úvere. Na jednej strane totižto existuje právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty podľa ust. § 41 ZoRK a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvolá právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. V týchto veciach si žalobca uplatňoval náhradu majetkovej škody, ktorú predstavuje náhrada istiny s príslušenstvom ako aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Žalovaná navrhla žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Žalovaná poukázala na zmätočnosť podania, keď v jednotlivých žalobách sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. sú zmätočne označení povinní, nie sú v nich uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní, chýbajú relevantné údaje, ako dátumy doručení podaní na súd a dátumy kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch a žalobca prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, napriek tomu že dôkazné bremeno znáša sám. Žalobca iba v žalobách, v ktorých namietaným úradným postupom je zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15 dňovej lehote, uvádza kroky, ktoré podnikol na ich odstránenie, pričom „žiadosti o informácie o stave konania“ nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu tvrdených priesťahov, a k ich účinnému odstráneniu. Žalovaná má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať priesťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu, alebo Ústavný súd SR. Poukázala aj na to, že dňa 23.4.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie na náhradu škody a žaloby podal žalobca dňa 27.9.2012, teda súdu boli doručené skôr ako uplynula 6 mesačná lehota. Z tohto dôvodu súd považuje nárok žalobcu za predčasne uplatnený. Zároveň uviedla, že napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadosti žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody.

K nesprávnemu úradnému postupu v súvislosti s nerozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote žalovaná uviedla, že vzhľadom na povahu úkonu, zákonnú ustanovenú lehotu, lehotu v ktorej sa rozhodlo nečinnosť žalobcu i nevyhnutnosť vykonať pred, resp. súčasne s rozhodnutím iné úkony (výzva na vyjadrenie pôvodnému exekútorovi, vyjadrenie pôvodného exekútora a vyčíslenie jeho trov, doručenie exekučného spisu a jeho zaslanie novému exekútorovi, rozhodnutie o trovách pôvodného exekútora) nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote ustanovenej zákonom považovať za zbytočné priesťahy a teda za nesprávny úradný postup.

K rozhodnutiu o poverení exekútora po 15 dňovej lehote žalovaná uviedla, že prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45, ods. 1, písm. c/, Zák. č. 244/2002 Z. z. Prejavilo sa to vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočnom vzniku trov exekučného konania. V tomto smere je dôležitý rozsudok Súdného dvora EÚ (As turcom C-40/08), ktorý nevyklučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Ak bola žiadosť o udelenie poverenia podaná na súd po 1.6.2011, nárok je v tejto časti neopodstatnený, čo vyplýva z ust. § 44, ods. 2, Ex. poriadku v znení účinnom

od 1.6.2011. Taktiež pred dňom 1.6.2011 sa toto ustanovenie správne aplikovalo aj na rozhodcovské rozsudky, čo vyplýva aj z dôvodovej správy k novelizovanému ustanoveniu § 41, ods. 2, písm. d/, Ex. poriadku, kde sa uvádza, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky ako zákonodarný zbor SR. Poukázal aj na judikatúru Ústavného súdu SR sp. zn. 1ÚS 16/02. Samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní.

K zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15 dňovej lehote možno chápať tak, že jednak sa namieťa samotný spôsob rozhodnutia, t. j. zamietnutie žiadosti, ako aj skutočnosť, že k vydaniu rozhodnutia malo dôjsť po zákonom stanovenej lehote. Nesprávnym úradným postupom nemôže byť samotný spôsob rozhodnutia, t. j. ako súd rozhodol, zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú uvedeným nesprávnym úradným postupom je preto vylúčená. Zo žalobcom prednesených skutkových okolností je zrejmé, že nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pretože podľa ust. § 6, ods. 1, Zák. č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Táto podmienka nepochybne nie je v prípadoch zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie splnená. Pokiaľ ide o nedodržanie lehoty pri zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, poukázal na skutočnosť, že zo samotnej dikcie ustanovenia § 44, ods. 2, Ex. poriadku, vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia.

Žalovaná tiež namietala, že existenciu prieťahov v konaní nie je možné posudzovať v rámci konania o náhradu škody, ale táto právomoc prináleží Ústavnému súdu SR, prípadne predsedovi súdu. Poukázala pritom na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu. Vzniesla námietku premlčania taktiež ohľadom všetkých nárokov, kde 15 dňová lehota na rozhodnutie o žiadosti o vydanie poverenia, resp. 30 dňová lehota na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora uplynula pred dňom 23.4.2009, t. j. 3 roky pred dňom, keď boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. K otázke výšky uplatnenej náhrady škody uviedla, že žalobca by v týchto konaniach musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke a požadovať paušálne sumy za veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové. Poukázala na to, že žalobca ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Takýto systém musel využívať nielen počas domnelých prieťahov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom, nielen na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií. Čo sa týka prípadov uplatnenia majetkovej škody vo výške istiny s príslušenstvom, poukázala na to, že v prvom žalobca nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha

a nepreukázal ani existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a ani nevyožiteľnosť pohľadávky. K uplatnenej nemajetkovej ujme poukázala opäť na rozhodovaciu prax ústavného súdu, ktorý pri rozhodovaní vychádza aj z významu sporu pre žalobcu, pričom v tomto prípade ide o veľkú spoločnosť poskytujúcu úvery fyzickým osobám. Ústavný súd SR prihliada aj na to, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave, a pokiaľ žalobca tento prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných nálezov Ústavného súdu SR, keď predseda súdu nemal možnosť prípadnú nápravu zjednať. Za irelevantné považuje aj pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti, keďže náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Žalobca zároveň zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žalôb nevyplýva a z tohto dôvodu žalovaná nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy, ako ani to, že by sa mala poskytovať aj náhrada v peniazoch.

Na pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 20.11.2013 sa účastníci konania nedostavili. Žalovaná neúčast' ospravedlnila a súhlasila s prejednaním veci v jej neprítomnosti. Právny zástupca žalobcu ospravedlnil neúčast' na pojednávaní mailom doručeným súdu 19.11.2013, v ktorom zároveň požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu, že v uvedený deň sa zúčastňuje pojednávania na Okresnom súde Nitra a klient trvá na účasti splnomocneného advokáta a vylučuje substitúciu. V zmysle § 119, ods. 1, O.s.p., pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Žiadosť o odročenie pojednávania musí obsahovať náležitosti vyplývajúce z ust. § 119, ods. 2. Predovšetkým účastník konania je povinný oznámiť dôvod na odročenie pojednávania bez zbytočného odkladu potom, čo sa o ňom dozvedel. Zo žiadosti právneho zástupcu žalobcu nevyplýva kedy mu

bolo doručené predvolanie na pojednávanie na Okresný súd v Nitre, v prejednávanej veci však prevzal predvolanie dňa 28.10.2013, teda žiadosť, ktorú doručil súdu deň pred pojednávaním, nemožno považovať za žiadosť, ktorá by bola podaná včas. Taktiež neobstojí ani požiadavka žalobcu, že vylučuje substitúciu, keďže súd mal zistené, že v iných veciach s rovnakým predmetom konania sa pojednávaní nezúčastnil osobne splnomocnený právny zástupca, ale na pojednávanie udelil substitučné plnomocenstvo (napr. pojednávania na Okresnom súde Nové Zámky dňa 12.11.2013). Nakoniec ani nemožno považovať požiadavku žalobcu, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu za legitímnu, pretože žalobca v rovnakom období podal veľké množstvo rovnakých žalôb na všetkých súdoch Slovenskej republiky (rádovo ide o tisíce žalôb) a teda žalobcovi je zrejmé, že bude dochádzať k situáciám, keď na viacerých súdoch budú súčasne vytyčované pojednávania. Podľa názoru súdu za tohto stavu ani nemôže byť dôvodná požiadavka žalobcu, aby ho na všetkých pojednávaniach zastupoval iba ním zvolený právny zástupca. Z týchto dôvodov súd dospel k záveru, že žiadosť žalobcu o odročenie pojednávania nespĺňa náležitosti vyplývajúce z ust. § 119, ods. 2, O.s.p., teda žiadosť nie je dôvodná, a preto súd uskutočnil pojednávanie v neprítomnosti žalobcu.

Z obsahu žaloby, vyjadrenia žalovanej, pripojených exekučných spisov Okresného súdu Kežmarok, správy Okresného súdu Kežmarok, súd zistil nasledovný skutkový stav:

Žalobca si uplatňuje náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Kežmarok v nasledovných konaniach:

Konanie sp. zn. 2Er/48/2011 - žiadosť o vydanie poverenia bola doručená dňa 19.1.2011, uznesením zo dňa 23.3.2012 bola žiadosť zamietnutá, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 27.4.2012 a uznesením zo dňa 17.7.2012 bolo exekučné konanie zastavené. Žalobca si uplatňuje náhradu majetkovej škody v sume 125,- eur pozostávajúcej zo sumy 70,- eur ako nákladov na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca, zo sumy 40,- eur ako nákladov na udržiavanie a správu informačného systému a zo sumy 15,- eur ako nákladov na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 914,62 eur.

Konanie sp. zn. 3Er/941/2011 - žiadosť o vydanie poverenia bola doručená dňa 7.9.2011, uznesením zo dňa 11.4.2012 bola žiadosť zamietnutá, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 27.8.2012 a uznesením zo dňa 5.11.2012 bolo exekučné konanie zastavené. Žalobca si uplatňuje náhradu majetkovej škody v sume 9.053,96 eur, ktorá predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 1.810,79 eur, t. j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom.

Konanie sp. zn. 3Er/816/2010 - žiadosť o vydanie poverenia bola doručená dňa 25.8.2010, uznesením zo dňa 31.1.2011 bolo exekučné konanie zastavené. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 1.3.2011. Žalobca si uplatňuje náhradu majetkovej škody v sume 3.399,04 eur, ktorá predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 679,81 eur, t. j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom.

Podľa článku 46, ods. 3, Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy, alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa článku 48, ods. 2, Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa § 3, ods. 1, Zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení noviel, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo

d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4, ods. 1, písm. a/, bod 1, cit. zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3, ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9, ods. 1, cit. zákona, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 9, ods. 2, cit. zákona, pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa § 9, ods. 4, cit. zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15, ods. 1, cit. zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16, ods. 4, cit. zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 17, ods. 1, cit. zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17, ods. 2, cit. zákona, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 44, ods. 1, Zák. č. 233/1995 Z. z. (Exekučného poriadku), exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr

do 15 dní od doručenia alebo odstránenia vád návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa § 44, ods. 2, cit. zákona, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma.

V prejednávanej veci sa žalobca domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v zmysle § 9, ods. 1, Zák. č. 514/2003 Z. z., spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Kežmarok vo vyššie uvedených exekučných konaniach. Žalobca namieta nesprávny úradný postup spočívajúci v tom, že o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote, ako aj to, že žiadosť o vydanie poverenia bola zamietnutá, a to v dôsledku úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Žalovaná namietala, že predmetné žaloby neobsahujú všetky náležitosti a teda súd by mal predmetné podanie odmietnuť. Súd sa nestotožnil s týmto tvrdením, pretože podané žaloby obsahujú náležitosti vyplývajúce z ust. § 42 O.s.p. a § 79 O.s.p. a z petitu žaloby je zrejme čoho sa žalobca domáha. Nepredloženie dôkazov nie je dôvodom pre odmietnutie podania, ale má vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Žalovaná vznesla aj námietku premičania uplatnených nárokov žalobcu. V zmysle § 19 Zák. č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody sa premičí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený o škodu dozvedel. V zmysle § 19, ods. 3, cit. zákona, lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku. V prípade, ak žalobcovi mala vzniknúť škoda nesprávnym úradným postupom, ktorý spočíval v nedodržaní lehoty na vydanie poverenia, tak premičacia lehota by začala plynúť nasledujúcim dňom po uplynutí tejto lehoty. Keďže podľa vyjadrenia žalovanej žalobca podal žiadosti o predbežné prerokovanie nároku dňom 23.4.2012, premičané by boli nároky žalobcu, pokiaľ lehota na vydanie poverenia uplynula pred dňom 23.4.2009. V žiadnom z vyššie uvedených konaní však táto lehota neuplynula pred uvedeným dňom, preto súd námietku premičania nepovažoval za dôvodnú.

V zmysle § 15, ods. 1, Zák. č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku. V zmysle § 16 v prípade, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Z uvedeného vyplýva, že poškodený musí najskôr požiadať o predbežné prerokovanie nároku a až uplynutím

6 mesačnej lehoty môže poškodený uplatniť svoj nárok na súde. Žalobca nepreukázal, či a kedy požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v súvislosti s vyššie uvedenými súdnymi konaniami. Z vyjadrenia žalovanej vyplýva, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku jej boli doručené dňa 23.4.2012. Keďže žalobca podal žaloby dňa 27.9.2012, je nesporné, že tieto žaloby boli podané ešte predtým, ako uplynula lehota na predbežné prerokovanie nároku, teda možno konštatovať, že žaloby boli podané predčasne.

Pri nárokoch na náhradu škody súd musí skúmať, či sú preukázané základné predpoklady pre priznanie nároku na náhradu škody, a to existencia nesprávneho úradného postupu, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. V tomto smere dôkazné bremeno nesporne zaťažuje žalobcu, ktorý však v konaní nepredložil žiadne dôkazy ohľadom svojich tvrdení.

Žalobca namieta nesprávny úradný postup spočívajúci v tom, že v exekučných konaniach, kde bol oprávneným, nerozhodol súd o žiadosti o vydanie poverenia v zákonnej 15 dňovej lehote. Súd je toho názoru, že lehota vyplývajúca z ust. § 44, ods. 2, Ex. poriadku, sa vzťahuje na prípady, ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, teda táto lehota sa vzťahuje iba na prípady, keď súd na základe

perfektnéj žiadosti a exekučného titulu vydáva poverenie na vykonanie exekúcie, avšak nevzťahuje sa na prípady, kedy žiadosť nie je dôvodná a súd rozhoduje o zamietnutí žiadosti. Z ust. § 44, ods. 2, Ex. poriadku, v znení účinnom od 1.6.2011 výslovne vyplýva, že táto lehota neplatí vôbec, ak ide o exekučný titul podľa § 41, ods. 2, písm. c/ a d/, avšak ani zo znenia ust. § 44, ods. 2, Ex. poriadku v znení účinnom do 31.5.2011 nemožno vyvodiť, že by sa uvedená lehota vzťahovala aj na rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. Zároveň súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I ÚS 16/02, v ktorom sa okrem iného konštatuje, že pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle článku 48, ods. 2, Ústavy SR, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v takých prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. S ohľadom na konkrétne okolnosti sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle článku 48, ods. 2, Ústavy SR.

Žalobca tvrdí, že vyvinul úsilie, aby dosiahol posun v exekučnom konaní tým, že podával žiadosti o informáciu o stave konania a tiež, že podával sťažnosti na prieťahy v konaní. Tieto svoje tvrdenia však nepreukázal, pričom aj s prihliadnutím na judikatúru ústavného súdu, predovšetkým podanie sťažností predsedovi súdu na prieťahy v konaní, je podstatnou okolnosťou pri posúdení, či došlo k zbytočným prieťahom alebo nie. Ústavný súd zohľadňuje aj to, či po podaní sťažnosti došlo k zjednaniu nápravy a odstráneniu prieťahov alebo nie. Súd sa stotožňuje s vyjadrením žalovanej ohľadom nepreukázania existencie prieťahov v konaní, pretože aj s poukazom na doterajšiu judikatúru (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/285/2011) je dôvodný záver o tom, že existenciu prieťahov v súdnom konaní môže konštatovať len Ústavný súd Slovenskej republiky a nie všeobecný súd v rámci konania o náhrade škody.

Žalobca v konaní nepredložil žiadne dôkazy o tom, že by príslušný orgán konštatoval prieťahy vo vyššie uvedených konaniach, nepredložil tiež dôkazy o tom, že by išlo o prieťahy, ktoré možno označiť ako zbytočné a taktiež nezdokladoval ani existenciu škody, pretože v týchto žalobách si uplatňuje paušálne nároky na náhradu škody, ktoré spočívajú v nákladoch na pracovné výkony zamestnancov na udržiavanie a správu informačného systému a na poštovné, pričom v zmysle § 17, ods. 1, cit. zákona, sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Paušálne náklady, ktoré si žalobca v tomto konaní uplatňuje rozhodne nemožno považovať za skutočnú škodu, najmä keď zo žaloby nie je ani zrejme akým spôsobom si žalobca tieto náklady vyčíslil. Taktiež musí byť v konaní o náhradu škody nesporne preukázané, že ak by aj škoda vznikla, musela vzniknúť v priamej príčinnej súvislosti s konaním štátneho orgánu, ktoré možno hodnotiť ako nesprávny úradný postup a ani táto okolnosť v konaní nebola preukázaná.

Žalobca namietal nesprávny úradný postup aj v tom, že Okresný súd Kežmarok v rámci posúdenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie preskúmaval exekučný titul a na základe toho zamietol žiadosť o vydanie poverenia. S tvrdením žalobcu nemožno súhlasiť, pretože táto povinnosť exekučného súdu vyplýva priamo z ust.

§ 45 Zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Povinnosť súdu ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky ako aj skutočnosť, či plnenie priznané rozhodcovským rozsudkom, nie je právom nedovolené alebo neodporuje dobrým mravom a vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu a všeobecných súdov Slovenskej republiky. Taktiež judikatúra Súdneho dvora EÚ poukazuje na nevyhnutnosť dôslednej ochrany práv spotrebiteľov pred nekalými obchodnými praktikami a neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Ani Súdny dvor EÚ nevyhlásil možnosť posúdenia zmluvných podmienok v exekučnom konaní (rozsudok As turcom C-40/08). Podľa názoru súdu v danom prípade ani nejde o nesprávny úradný postup, keďže žalobca namietal spôsob akým rozhodol súd o žiadosti o udelenie poverenia, teda v danom prípade by sa mohlo jednať iba o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, avšak pre úspešné uplatnenie nároku by žalobca musel preukázať, že právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Túto skutočnosť žalobca nepreukázal a nevyplýva ani z obsahu vyššie uvedených spisov, z ktorých súd naopak zistil, že všetky konania boli právoplatne ukončené a vo viacerých veciach žalobca dokonca ani nepodal odvolanie proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal základné predpoklady pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, a to existenciu nesprávneho úradného postupu v súvislosti s vyššie uvedenými súdnymi konaniami a vznik škody v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdu, preto s poukazom na cit. zák. ustanovenia súd žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142, ods. 1, O.s.p. v spojení s § 151, ods. 1, O.s.p., veta prvá tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal, pretože žalobca nebol v konaní úspešný a žalovaná ako úspešná účastníčka konania náhradu trov konania nežiadala.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove v troch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podľa § 42, ods. 3, O.s.p. (t. j. musí byť z neho zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje a musí byť podpísané a datované) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221, ods. 1, O.s.p., konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.